

การออกแบบการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์: แนวทางในการเสริมสร้าง ประสบการณ์การท่องเที่ยวชุมชนใน “ย่านกะดีจีน” เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

เยาวพรรณ เลิศกุลทาทานนท์^{1*} มณีวรรณ ชาตวนิช¹ สมภพ ชาตวนิช¹ และสมศักดิ์ สิ้นสุวรรณรักษ์²

¹คณะกรรมการจัดการบริการ วิทยาลัยดุสิตธานี

²นักวิชาการอิสระ

*Corresponding Author Email: yaowaporn.le@dtc.ac.th

Received: December 24, 2024; Revised: April 7, 2025; Accepted April 25, 2025

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ คือ 1) เพื่อประเมินปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ย่านกะดีจีน 2) เพื่อออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนสำหรับย่านกะดีจีน และ 3) เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความสมดุลระหว่างการสร้างรายได้และการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมสำหรับย่านกะดีจีน โดยใช้แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการสร้างประสบการณ์ที่น่าประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยว การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied Research) ที่มุ่งเน้นการนำผลการวิจัยไปใช้แก้ไขปัญหาและปรับปรุงสภาพการณ์ที่มีอยู่ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวของย่านกะดีจีนตามปัจจัยหลัก 5 ด้าน (5As) คือ สิ่งดึงดูด (Attractions) ความสามารถในการเข้าถึง (Accessibilities) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) กิจกรรม (Activities) และการตระหนักรู้ (Awareness) โดยเก็บข้อมูลจากสมาชิกที่มียังจำนวน 19 คน ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เช่น ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อสรุปและอธิบายลักษณะของข้อมูล 2) การออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้หลักการนวัตกรรมเพื่อเพิ่มคุณค่าประสบการณ์ให้กับกิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยว โดยเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ต่าง ๆ และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มคุณค่าประสบการณ์ให้แก่นักท่องเที่ยว และ 3) การสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างกับผู้ประกอบการในชุมชน เพื่อสำรวจความรู้สึกหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อนและให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงลึกในการมีส่วนร่วมของชุมชน รวมถึงการสังเกตพฤติกรรมมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว ข้อมูลที่ได้จะถูกวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อทำความเข้าใจและสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ย่านกะดีจีนมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โดยมีจุดแข็งด้านสิ่งดึงดูดและกิจกรรม แต่ควรปรับปรุงด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 2) ทริปปาท่องเที่ยวในชื่อ "จิตวิญญาณแห่งวัฒนธรรมชิโนโปรตุเกส" (Spirit of Sino-Portuguese Culture) โดยเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ต่าง ๆ และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มคุณค่าประสบการณ์ให้แก่นักท่องเที่ยว และ 3) แบบการบริหารจัดการ "5Cs" เพื่อสร้างความยั่งยืนในการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย การมีส่วนร่วมของชุมชน (Community Participation) การอนุรักษ์และสืบสานมรดกวัฒนธรรม (Cultural Heritage Conservation) การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism Development) การควบคุมกำลังการรองรับและการบริหารจัดการนักท่องเที่ยว (Carrying Capacity and Visitor Management) และการสร้างความร่วมมือและเครือข่าย (Collaboration and Networking) ในการจัดโปรแกรมเส้นทางท่องเที่ยว

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ย่านกะดีจีน การพัฒนาที่ยั่งยืน การมีส่วนร่วมของชุมชน มรดกวัฒนธรรม

Creative Community-Based Tourism Management Design: An Approach to Enhancing the Tourism Experience in the Kadeejeen Area, Thonburi District, Bangkok

Yaowaporn Lertkultanon^{1*}, Maneewan Chatawanich¹, Somphob Chatawanich¹ and Somsak Sinsuwanrak²

¹Faculty of Hospitality Management, Dusit Thani College

²Independent Scholar

*Corresponding Author Email: yaowaporn.le@dgc.ac.th

Received: December 24, 2024; Revised: April 7, 2025; Accepted April 25, 2025

Abstract

This study has three objectives: 1) to assess the factors that affect the tourism potential of the Kadeejeen area, 2) to design tourism activities that align with the culture and lifestyle of the community in the Kadeejeen area, and 3) to propose a tourism management approach that considers a balance between generating income and preserving the environment and culture in the Kadeejeen area, using the concept of sustainable tourism development and creating memorable experiences for tourists. This research is applied research, aimed at using the research findings to address problems and improve the current situation. Both quantitative and qualitative research methods were used, consisting of three steps: 1) Assessing the tourism potential of the Kadeejeen area based on five key factors (5As): Attractions, Accessibilities, Amenities, Activities, and Awareness. Data were collected from 19 research team members, and descriptive statistics such as percentages, means, and standard deviations were used to summarize and describe the data. 2) Designing a creative community tourism experience using innovation principles to enhance the value of activities for tourists, focusing on cultural learning through creative activities and the application of information technology to enrich the tourist experience. 3) Conducting semi-structured interviews with community entrepreneurs to explore complex feelings or experiences and obtain in-depth data on community participation, including observing tourist participation behaviors. The data collected were analyzed using content analysis to understand and synthesize the information.

The research findings revealed that: 1) The Kadeejeen area has high potential to develop into a creative tourism destination, with strengths in attractions and activities, but improvements are needed in amenities. 2) A tourism trip titled "Spirit of Sino-Portuguese Culture" was designed, focusing on cultural learning through creative activities and the application of information technology to enhance the tourist experience. 3) A management model, "5Cs" was proposed to ensure the sustainability of creative community tourism, which includes Community Participation, Cultural Heritage Conservation, Creative Tourism Development, Carrying Capacity and Visitor Management, and Collaboration and Networking in tourism program development.

Keywords: Creative community-based tourism, Kadeejeen Area, Sustainable development, Community participation, Cultural heritage

บทนำ

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย โดยในปี 2567 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามากว่า 32.7 ล้านคน สร้างรายได้กว่า 1.5 ล้านล้านบาท (Royal Thai Government, 2024) อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวแบบดั้งเดิมที่มุ่งเน้นรายได้เพียงอย่างเดียวมักส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตชุมชน ทำให้เกิดแนวทางใหม่ที่เน้นความยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของชุมชน การท่องเที่ยวชุมชน (Community-Based Tourism) และ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) เป็นรูปแบบที่ตอบโจทย์การท่องเที่ยวในยุคนี้ โดยเน้นให้ชุมชนมีบทบาทในการจัดการการท่องเที่ยว และให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมวัฒนธรรมท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งนี้ การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวก็เป็นขั้นตอนสำคัญในการวางแผนพัฒนาอย่างเหมาะสม จากงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนและการออกแบบกิจกรรมที่สร้างคุณค่าเชิงวัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ย่านกะดีจีนมีลักษณะเป็นชุมชนเก่าแก่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งธนบุรี ประกอบด้วย 6 ชุมชนหลัก ได้แก่ ชุมชนวัดกัลยาณ์ ชุมชนกุฎีจีน ชุมชนวัดประยูร ชุมชนกุฎีขาว ชุมชนบุปผาราม และชุมชนโรงคราม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม มีทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและมรดกภูมิปัญญาที่สำคัญ ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงได้เลือกย่านนี้เป็นพื้นที่ศึกษาเพื่อออกแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ด้วยมีความเหมาะสมหลายประการ ดังนี้ 1) เป็นชุมชนเมืองเก่าริมแม่น้ำที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 200 ปี มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและชาติพันธุ์ โดยเฉพาะชาวจีนและโปรตุเกสที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างชุมชนแห่งนี้ จึงเป็นแหล่งรวมมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่น่าสนใจ 2) มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่โดดเด่น ทั้งโบราณสถาน วัด ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ รวมถึงวิถีชีวิตชุมชนและกิจกรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น การทำขนม เป็นต้น ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ 3) เป็นชุมชนที่ยังคงอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบดั้งเดิมไว้ได้อย่างดี แต่ก็เปิดรับการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย โดยมีกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ต้องการอนุรักษ์มรดกชุมชนและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ 4) มีความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น การคมนาคมที่สะดวกอยู่ใกล้แม่น้ำและถนนสายหลัก มีร้านค้า และร้านอาหารในบริเวณใกล้เคียง และ 5) เป็นพื้นที่ที่ได้รับความสนใจจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ อาทิ โครงการท่องเที่ยวริมน้ำ เป็นต้น ด้วยปัจจัยดังกล่าว ย่านกะดีจีนจึงมีศักยภาพและความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ การศึกษาวิจัยในพื้นที่นี้จะช่วยให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการออกแบบและพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เหมาะสมและยั่งยืนสำหรับชุมชน ดังนั้นการศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่ยั่งยืนในย่านกะดีจีน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกแบบและดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่สร้างรายได้ให้กับชุมชน แต่ยังช่วยอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและรักษาวิถีชีวิตท้องถิ่น การศึกษานี้จะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในย่านกะดีจีน โดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และยังสามารถสร้างโอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นผ่านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เข้าถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างหลากหลาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ย่านกะดีจีน
2. เพื่อออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนสำหรับย่านกะดีจีน
3. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความสมดุลระหว่างการสร้างรายได้และการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมสำหรับย่านกะดีจีน

ขอบเขตการวิจัย

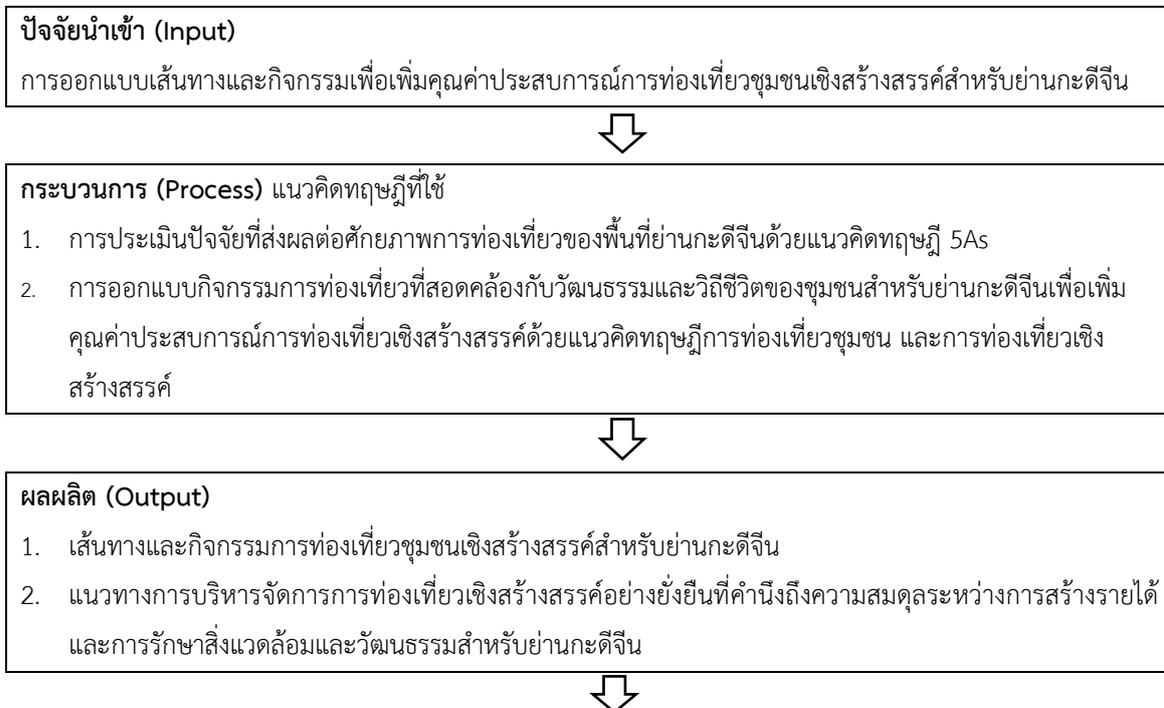
1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยนี้มุ่งเน้นการออกแบบการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ในย่านกะดีจีน โดยศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวตามปัจจัย 5As ได้แก่ สิ่งดึงดูด (Attractions) ความสามารถในการเข้าถึง (Accessibilities) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) กิจกรรม (Activities) และการตระหนักรู้ (Awareness) นอกจากนี้ยังเน้นการออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน เช่น กิจกรรมการเรียนรู้งานฝีมือพื้นบ้าน การร่วมทำอาหารท้องถิ่น หรือการมีส่วนร่วมในประเพณีและเทศกาลต่าง ๆ

2. ขอบเขตด้านประชากร กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้ประกอบด้วยผู้ประกอบการในชุมชนกะดีจีน นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการวิจัยคือย่านกะดีจีน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นชุมชนเก่าแก่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่หลากหลาย การศึกษาจะครอบคลุมสถานที่สำคัญในชุมชน เช่น วัดกัลยาณมิตร วัดประยูร ศาลเจ้าเกียนอันเกงและพื้นที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชน รวมถึงพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เช่น พื้นที่จัดเวิร์กช็อปงานฝีมือ พื้นที่ทำอาหารท้องถิ่น และพื้นที่จัดแสดงศิลปวัฒนธรรม

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยนี้ดำเนินการในช่วงระยะเวลา 6 เดือน ตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2567 ครอบคลุมการเก็บข้อมูลภาคสนาม การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม และการวิเคราะห์ผลการวิจัย ระยะเวลาการวิจัยจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะหลัก ได้แก่ ระยะเตรียมการ (เดือนมีนาคม-เมษายน) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและออกแบบเครื่องมือวิจัย ระยะเก็บข้อมูล (เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน) ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนาม ระยะวิเคราะห์และสรุปผล (เดือนกรกฎาคม-สิงหาคม) วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลลัพธ์ (Outcome)

1. **ประโยชน์ต่อชุมชน** ชุมชนกะตี่จิ้นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ช่วยอนุรักษ์และสืบสานมรดกวัฒนธรรมสู่คนรุ่นใหม่
2. **ประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ** เพิ่มรายได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวและกิจกรรมสร้างสรรค์ที่หลากหลาย
3. **ประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว** ได้รับประสบการณ์ท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ เรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง
4. **ประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว** ได้ข้อมูลศักยภาพของพื้นที่ ใช้เป็นแนวทางส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
5. **ประโยชน์ด้านวิชาการ** เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการวิจัยและการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่อื่น ๆ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย**การทบทวนวรรณกรรม**

การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (Tourism Potential Assessment) เป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยทำความเข้าใจทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่ โดยใช้แนวคิดการจัดการทรัพยากรและการวางแผนท่องเที่ยว เพื่อกำหนดทิศทางพัฒนาอย่างยั่งยืน ช่วยระบุจุดแข็ง จุดอ่อน และแนวทางพัฒนาที่เหมาะสม ในบริบทการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และชุมชน การประเมินนี้ช่วยออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับเอกลักษณ์ท้องถิ่นและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ตัวอย่างเช่น งานของ Lertkultanon et al. (2023) ใช้กรอบ 6As ของ Vengesai (2003) ในการประเมินแหล่งท่องเที่ยวในเวียดนาม ครอบคลุมด้านสิ่งดึงดูดใจ การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรม ที่พัก และการรับรู้ ในประเทศไทย งานของ Suksri (2020) ศึกษาชุมชนย่านกะตี่จิ้นโดยใช้กรอบเดียวกัน ซึ่งให้เห็นแนวทางส่งเสริมกิจกรรมวัฒนธรรมพัฒนาการเข้าถึง และเพิ่มช่องทางสื่อสารกับนักท่องเที่ยว ขณะที่ Chen et al. (2021) เน้นการประเมินแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และนิเวศ โดยใช้การจัดการทรัพยากรควบคู่กับการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชุมชนเก่าแกในไทยที่ต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

แนวคิดทฤษฎีการท่องเที่ยวชุมชน (Community-Based Tourism - CBT) เน้นให้ชุมชนมีบทบาทในการวางแผนและจัดการท่องเที่ยว เพื่อสร้างประโยชน์อย่างยั่งยืน พร้อมส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยอิงจากแนวคิดการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Goodwin & Santilli, 2009; Salazar, 2012) แม้ CBT จะสร้างผลดีทางเศรษฐกิจและสังคม แต่ยังมีข้อจำกัด เช่น การมีส่วนร่วมของชุมชนที่ไม่ทั่วถึง การจัดการทรัพยากรที่ไม่เหมาะสม และขาดทักษะบริหารจัดการ (Pongajarn, 2017; Kapiki, 2012; Raymond, 2007) นอกจากนี้ การพึ่งพาแหล่งทุนภายนอกมากเกินไป อาจทำให้โครงการขาดความยั่งยืน (Goodwin & Santilli, 2009) การพัฒนา CBT อย่างยั่งยืนจึงต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมจริง การจัดการทรัพยากรอย่างเหมาะสม และเสริมสร้างศักยภาพให้ชุมชนพึ่งพาตนเองได้ในระยะยาว

งานวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวชุมชนให้บทเรียนสำคัญที่สามารถประยุกต์ใช้กับย่านกะตี่จิ้น เช่น การพัฒนาแบบมีส่วนร่วมคือกุญแจสู่ความสำเร็จ (Pongajarn, 2017) ขณะที่กรณีโบลิเวีย แม้รายได้เพิ่ม แต่ขาดการจัดการและเกิดความขัดแย้งภายใน (Salazar, 2012) ส่วนอังกฤษและจีนเน้นการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ (Chen et al., 2021) และนิวซีแลนด์เน้นบทบาทของศิลปะ วัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน (Raymond, 2007) ในการพัฒนาย่านกะตี่จิ้น ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน สร้างระบบจัดการที่ยั่งยืน พัฒนาทักษะด้านบริหารและการตลาด และใช้เทคโนโลยี เช่น Smart Tourism (Buhalis & Amaranggana, 2013) เพื่อยกระดับประสบการณ์นักท่องเที่ยวและสร้างความยั่งยืนให้พื้นที่

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวชุมชนที่ยั่งยืน ต้องอาศัยการบูรณาการหลายปัจจัยที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชนและลดผลกระทบต่อด้านลบ ได้แก่: **1) การมีส่วนร่วมของชุมชน** ช่วยให้คนในพื้นที่ตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรม ร่วมอนุรักษ์มรดกท้องถิ่น และมีบทบาทในการวางแผนและบริหารจัดการ (Goodwin & Santilli, 2009; Salazar, 2012; Pongajarn, 2017) **2) เครือข่ายความร่วมมือ** ระหว่างชุมชน รัฐ เอกชน และองค์กรไม่แสวงผลกำไร ส่งผลให้สามารถบริหารจัดการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดความแออัด และกระจายรายได้ (Chen et al., 2021) **3) กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์** เช่น งานหัตถกรรม อาหารพื้นบ้าน และศิลปวัฒนธรรม ช่วยสร้างอัตลักษณ์ ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ใส่ใจความยั่งยืน และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Raymond, 2007) และ **4) การสนับสนุนทางการเงินและการจัดการที่ดี** ช่วยขับเคลื่อนทุกกระบวนการได้ต่อเนื่อง โดยเฉพาะการพึ่งพาแหล่งทุนภายในซึ่งช่วยเสริมความมั่นคงให้ชุมชน (Goodwin & Santilli, 2009) แนวทางเหล่านี้สามารถประยุกต์ใช้กับการพัฒนาย่านกะดีจีน เพื่อสร้างระบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และส่งเสริมประโยชน์ต่อชุมชนในระยะยาว

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ (Experiential Tourism) ซึ่งมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวได้มีประสบการณ์ที่หลากหลายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมท้องถิ่นที่สะท้อนถึงความคิดสร้างสรรค์ โดยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่ให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมในพื้นที่นั้น ๆ แต่ยังเปิดโอกาสให้พวกเขามีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์และเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านการสร้างประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใคร ทฤษฎีนี้สอดคล้องกับ**ทฤษฎีเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy)** ซึ่งเน้นการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาสินค้าและบริการให้มีมูลค่าเพิ่ม ผ่านการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ การออกแบบ และนวัตกรรมในการสร้างผลกำไรและการพัฒนาเศรษฐกิจของพื้นที่นั้น ๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เช่น Richards & Wilson (2006) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในยุโรป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์มีบทบาทสำคัญในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่หลากหลาย และ Tan SlowKian et al. (2016) ที่ได้ศึกษาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในไต้หวันพบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนและการสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านกิจกรรมที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์นั้น ส่งผลให้ชุมชนสามารถพัฒนาและมีการเชื่อมโยงที่มีประสิทธิภาพ

ในแง่ของความแตกต่างระหว่างการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์กับการท่องเที่ยวรูปแบบอื่น ๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้น การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์จะเน้นที่การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในการสร้างสรรค์ประสบการณ์ด้วยตนเองผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การทำงานฝีมือ การเข้าร่วมกิจกรรมศิลปะ หรือการเรียนรู้จากชุมชนท้องถิ่น ขณะที่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมักจะเน้นการสำรวจและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีของชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะมุ่งเน้นไปที่การรักษาสิ่งแวดล้อมและการเข้าใจธรรมชาติ ทั้งนี้การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มีลักษณะพิเศษตรงที่เน้นการมีส่วนร่วมเชิงสร้างสรรค์ของนักท่องเที่ยวในการพัฒนาและสร้างประสบการณ์ในกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าการเพียงแค่วิวหรือชมสิ่งที่มีอยู่ในพื้นที่ ตัวอย่างงานวิจัยที่สำรวจการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในพื้นที่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับย่านกะดีจีน ได้แก่ การศึกษาของ Suksri (2020) ที่สำรวจความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมและศักยภาพในการท่องเที่ยวของชุมชนกะดีจีน กรุงเทพฯ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ชุมชนท้องถิ่นสามารถใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในการส่งเสริมมรดกวัฒนธรรมและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น เช่น ผ้าฝ้ายจากชุมชนในพื้นที่ รวมถึงกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้มาเยือนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์ที่หลากหลาย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ยังมีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีเศรษฐกิจสร้างสรรค์ซึ่งเน้นการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์และบริการ โดยในบริบทของการท่องเที่ยว ทฤษฎีนี้ช่วยให้พื้นที่ท่องเที่ยวสามารถพัฒนาและดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่นเดียวกับการท่องเที่ยว

เชิงประสบการณ์ที่เน้นการให้ประสบการณ์ที่แท้จริงแก่ผู้มาเยือน โดยการสร้างประสบการณ์การมีส่วนร่วมที่เป็นเอกลักษณ์และยั่งยืน

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่เชื่อมโยงกัน เพื่อสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายและกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของนักท่องเที่ยว องค์ประกอบสำคัญเหล่านี้ ได้แก่ **การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว** ที่ทำให้พวกเขาได้ลงมือทำและเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เช่น การทำอาหารหรือฝึกหัตถกรรม (Richards & Wilson, 2006) ซึ่งเชื่อมโยงกับการ**สร้างสรรค์กิจกรรมท่องเที่ยว** ที่ออกแบบให้มีความหมายทางวัฒนธรรมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวและเพิ่มมูลค่าให้กับประสบการณ์ (Raymond, 2007) **การเรียนรู้และการศึกษา** ที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนผ่านกิจกรรมเชิงปฏิบัติซึ่งสัมพันธ์กับ **การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดกทางวัฒนธรรม** โดยการรักษาและนำเสนอวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างถูกต้องและเคารพ (Salazar, 2012) นอกจากนี้ยังมีการ**ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์** ในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวสร้างงานศิลปะหรืองานฝีมือเพื่อเสริมแรงบันดาลใจและ **สร้างเครือข่ายและความร่วมมือ** ระหว่างนักท่องเที่ยว ชุมชน และหน่วยงานต่าง ๆ ที่ช่วยเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Richards, 2006) ซึ่งทั้งหมดนี้จะต้องมีการ**จัดการทรัพยากรท้องถิ่น** อย่างยั่งยืนเพื่อสนับสนุนสินค้าและบริการของชุมชน (Duxbury & Campbell, 2011) งานวิจัยจาก Duxbury & Campbell (2011) และ Salazar (2012) แสดงให้เห็นถึงการประยุกต์ใช้องค์ประกอบเหล่านี้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในชุมชนต่าง ๆ ที่สามารถส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว และอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในเวลาเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดข้างต้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับย่านกะดีจีนได้โดยเน้นการออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่น เช่น การเรียนรู้ศิลปะการทำอาหารและขนมไทยโบราณจากชุมชน การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาและพิธีกรรมทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ทั้งนี้ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในย่านกะดีจีนไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของชุมชนผ่านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นเอกลักษณ์ แต่ยังช่วยรักษาและถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้แก่คนรุ่นหลัง การบูรณาการองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เข้ากับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในย่านกะดีจีนจำเป็นต้องอาศัยการวางแผนที่มีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน การสนับสนุนทางการเงินที่เหมาะสม และการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็ง ด้วยแนวทางนี้ จะช่วยให้ย่านกะดีจีนสามารถกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ สร้างประสบการณ์ที่มีความหมายให้แก่นักท่องเที่ยว และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนในระยะยาว

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ มีเป้าหมายในการนำผลการวิจัยไปใช้แก้ไขปัญหาและปรับปรุงสภาพการณ์ที่มีอยู่ โดยเน้นการพัฒนา รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ในย่านกะดีจีน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ให้มีความยั่งยืนและเพิ่มประสบการณ์ที่น่าประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยว ระเบียบวิธีวิจัยมีทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การประเมินและวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ เพื่อออกแบบและพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในพื้นที่ย่านกะดีจีน และนำเสนอแนวทางการจัดการที่เน้นความยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของชุมชนซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประเมินปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ย่านกะดีจีน โดยใช้แบบประเมินตามปัจจัยหลัก 5 ด้าน (5As) ได้แก่ **สิ่งดึงดูด (Attractions)** การเข้าถึง (Accessibilities) **สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)** **กิจกรรม (Activities)** และ **การตระหนักรู้ (Awareness)** โดยไม่ประเมินปัจจัยด้านที่พัก (Accommodation) เนื่องจากเป็นการจัดรายการท่องเที่ยวแบบเข้าไปเย็นกลับ (One-Day Trip) โดยผู้ตอบแบบประเมินคือ สมาชิกทีมวิจัยจำนวน 19 คน ขั้นตอนการประเมินเริ่มจากการสร้างตารางประเมินผลแหล่งท่องเที่ยว โดยการทบทวน

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยว โดยเน้นการใช้กรอบแนวคิด 5As ซึ่งได้รับการยอมรับในงานวิจัยด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังได้ศึกษากรณีตัวอย่างของแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะใกล้เคียงกับย่านกะดีจีน เพื่อให้สามารถกำหนดปัจจัยที่เหมาะสมและสะท้อนความเป็นจริงของพื้นที่ และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อกำหนดหัวข้อและเกณฑ์การประเมิน ก่อนนำไปใช้จริงได้มีการทดลองใช้ตารางประเมินกับกลุ่มทดลองขนาดเล็กจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของหัวข้อและความสอดคล้องของเกณฑ์การให้คะแนน จากนั้นจึงปรับปรุงแบบประเมินให้เหมาะสม เมื่อได้แบบประเมินที่สมบูรณ์ ทีมวิจัยจึงได้นำไปให้สมาชิกทั้ง 19 คนทำการประเมินผลตามขั้นตอนที่กำหนด แบบประเมินได้แบ่งออกเป็น 5 ปัจจัยหลัก ประกอบด้วย 15 หัวข้อย่อย พร้อมกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Likert Scale ระดับ 5 คะแนน (1-5 น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุดตามลำดับ) ดังนี้ **1) ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูด** มี 3 หัวข้อย่อย คือ 1.1) ภูมิทัศน์ของชุมชน (ความเป็นธรรมชาติ ความสวยงาม) 1.2) การสืบทอดวัฒนธรรมชุมชน (การอนุรักษ์ประเพณี อาหาร โบราณสถาน) 1.3) ความนิยมของนักท่องเที่ยว (คนทั่วไปรู้จักชุมชน อัยาศัยคนในชุมชน การปรับตัวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว) **2) ปัจจัยด้านความสามารถเข้าถึง** มี 4 หัวข้อ คือ 2.1) เส้นทางเข้าถึง (เดินทางสะดวกมาได้หลายเส้นทาง) 2.2) ระยะทาง (ไม่ไกลจากที่พัก, ใช้เวลาไม่นาน) 2.3) ป้ายบอกทาง (มีป้ายบอกทางหรือแผนที่เส้นทาง ป้ายบอกชื่อสถานที่และคำอธิบาย) และ 2.4) คลื่นสัญญาณสื่อสาร (มีสัญญาณโทรศัพท์/อินเทอร์เน็ต) **3) ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก** มี 2 หัวข้อ คือ 3.1) พื้นที่รองรับนักท่องเที่ยว (มีเพียงพอและไม่แออัด) และ 3.2) ห้องน้ำรองรับนักท่องเที่ยว (สะอาด มีจำนวนเพียงพอ และแยกหญิง-ชาย) **4) ปัจจัยด้านการทำกิจกรรม** มี 3 หัวข้อ คือ 4.1) ความน่าสนใจของกิจกรรม 4.2) การนำความรู้จากกิจกรรมไปใช้ประโยชน์ และ 4.3) การเรียนรู้กิจกรรมผ่านการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า และ **5) ปัจจัยด้านการตระหนักรู้** มี 3 หัวข้อคือ 5.1) การประชาสัมพันธ์ (ข้อมูลข่าวสารในชุมชน) 5.2) จุดท่องเที่ยวที่ผู้คนเคารพศรัทธา (มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีแหล่งท่องเที่ยวสวย) และ 5.3) ความปลอดภัยของผู้มาเยือน (ไม่มีข่าวโจรผู้ร้าย ข่าวอัคคีภัย อื่น ๆ) เมื่อสมาชิกประเมินผลเสร็จจึงทำการรวมคะแนนหัวข้อของแต่ละปัจจัยและผลรวมทุกปัจจัยในตารางของแต่ละคน แล้วนำคะแนนของสมาชิกทุกคนมารวมกัน ใช้เกณฑ์ตัดสินศักยภาพของชุมชนดังนี้คือ ค่าร้อยละคะแนนของแต่ละปัจจัยชี้วัดจากผลรวมของทุกคนต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 และค่าร้อยละคะแนนของทุกปัจจัยชี้วัดรวมกันจากผลรวมของทุกคนต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 85

2. การออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนสำหรับย่านกะดีจีน โดยนำข้อมูลจากการประเมินศักยภาพมาวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และกำหนดรูปแบบกิจกรรม เส้นทางท่องเที่ยวและเทคโนโลยีที่จะนำมาประยุกต์ใช้

3. การสำรวจเส้นทางและการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์พูดคุยกับผู้ประกอบการ จำนวน 7 คน ที่เข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้เล่าเรื่องราวหรือแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เพื่อสำรวจความรู้สึกหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อนและให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงลึกในการมีส่วนร่วมของชุมชนในการให้ความร่วมมือในการจัดทำกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ในวันทำกิจกรรมการท่องเที่ยว คณะผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว จำนวน 30 คน และลำดับสุดท้าย มีการประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อเส้นทางท่องเที่ยวและกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ที่จัดขึ้น เมื่อได้ข้อมูลทั้งหมดแล้ว คณะผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอโมเดลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยผู้ประกอบการในย่านกะดีจีน นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่วนกลุ่มตัวอย่างจะประกอบด้วยผู้ประกอบการในชุมชนจำนวน 7 คนที่เข้าร่วมกิจกรรมและนักท่องเที่ยวจำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่ร่วมกิจกรรมกลุ่มการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นในระหว่างช่วงเวลารวบรวมข้อมูล

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งกลุ่มตามประเภทของผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ประกอบการที่ได้รับการคัดเลือกจากร้านค้าและธุรกิจชุมชนย่านกะดีจีนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวที่ร่วมกิจกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและสะท้อนถึงมุมมองที่หลากหลายของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในย่านกะดีจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับนักท่องเที่ยว เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจและประสบการณ์การท่องเที่ยว แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) สำหรับผู้ประกอบการในชุมชน เพื่อนำเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และ แบบสังเกตพฤติกรรมนักท่องเที่ยว (Observation Form) เพื่อประเมินการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมการท่องเที่ยว

การสร้างและหาค่าคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ (Expert Review) 3 ท่าน ซึ่งจะทำให้การประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ตามดัชนี IOC (Index of Item Objective Congruence) ที่ค่ามากกว่า 0.75 จากนั้นจะนำเครื่องมือไปทดสอบนำร่อง (Pilot Test) กับกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็กจำนวน 10 คน เพื่อทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha มีค่าไม่ต่ำกว่า 0.70 เพื่อความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลจะถูกรวบรวมจากแบบสอบถามที่ส่งให้กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวผ่าน Google Form โดยมีคณะผู้วิจัยคอยประสานงานการเก็บข้อมูลระหว่างช่วงเวลาการท่องเที่ยวในย่านกะดีจีน นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในชุมชนเพื่อนำเสนอความคิดเห็นในเชิงลึก และการสังเกตการณ์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวขณะเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามจะวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อสรุปความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการจะวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่สอดคล้องกับชุมชน และผลการสังเกตการณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ครอบคลุมและมีความน่าเชื่อถือ

ข้อจำกัดของงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก ประกอบด้วยผู้ประกอบการ 7 ราย ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในเส้นทาง และนักท่องเที่ยว 30 ราย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสรุปผลในบริบทที่กว้างขึ้น อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้ยังสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสถานการณ์การท่องเที่ยวในย่านกะดีจีนได้

ผลการวิจัย

1. **ผลการประเมินปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ย่านกะดีจีน** เกิดจากการวิเคราะห์หาค่าศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวชุมชนกุฎีจีนและชุมชนวัดกัลยาณ์ โดยพิจารณาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นตัวชี้วัดศักยภาพทั้งสองชุมชน ซึ่งปัจจัยชี้วัดศักยภาพมี 5 ด้าน (5As) คือ ด้านสิ่งดึงดูด (Attractions) ด้านความสามารถเข้าถึง (Accessibilities) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ด้านการทำกิจกรรม (Activities) และด้านการตระหนักรู้ (Awareness)

ตารางที่ 1 ผลการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวของย่านกะตี่จิน เขตธนบุรี

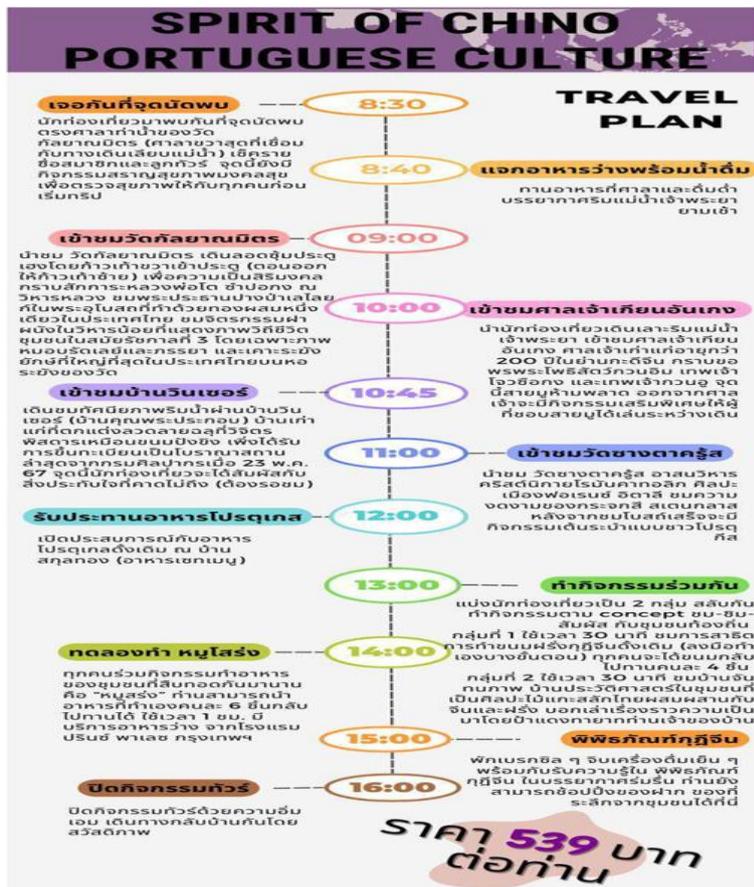
ปัจจัยชี้วัดศักยภาพ	ค่าร้อยละ
1. ด้านสิ่งดึงดูด (Attractions)	95
2. ด้านความสามารถการเข้าถึง (Accessibilities)	89
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	84
4. ด้านการทำกิจกรรม (Activities)	94
5. ด้านการตระหนักรู้ (Awareness)	86
รวมทุกด้าน	90

จากการประเมินผลของสมาชิกทุกคนพบว่า ค่าร้อยละของคะแนนรวมจากทุกคนของปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดคือ ร้อยละ 95 (มากที่สุด) ปัจจัยด้านความสามารถการเข้าถึงคือ ร้อยละ 89 ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกคือ ร้อยละ 84 (น้อยที่สุด) ปัจจัยด้านการทำกิจกรรมคือ ร้อยละ 94 ปัจจัยด้านความตระหนักรู้คือ ร้อยละ 86 ส่วนค่าร้อยละคะแนนรวมจากทุกคนของทุกปัจจัยคือ ร้อยละ 90 สรุปได้ว่าย่านกะตี่จินมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โดยควรเน้นการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในชุมชนให้ดียิ่งขึ้น พร้อมเสริมจุดเด่นด้าน สิ่งดึงดูด และกิจกรรมที่มี ศักยภาพสูงอยู่แล้ว

2. การออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนสำหรับย่านกะตี่จิน

หลังจากที่ได้ทำการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวของย่านกะตี่จินโดยใช้กรอบแนวคิด 5As ทีมวิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน ของพื้นที่ ซึ่งช่วยให้สามารถออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชน โดยกระบวนการออกแบบมีรายละเอียดดังนี้ 1) การวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของชุมชน พบว่า จุดแข็งของย่านกะตี่จิน คือ มีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่โดดเด่น มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ เช่น วัด กัลยาณโบลสงฆาราม และชุมชนเก่าแก่ที่ยังคงรักษาวิถีชีวิตดั้งเดิม ส่วนจุดอ่อน ได้แก่ การเข้าถึงบางพื้นที่อาจยังไม่สะดวก เช่น เส้นทางบางจุดอาจมีป้ายบอกทางไม่เพียงพอ หรือขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่ตอบเจตยานักท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำสาธารณะ หรือจุดนั่งพักผ่อน 2) การกำหนดรูปแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับจุดแข็งของชุมชน ทีมวิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว และการสื่อสารอัตลักษณ์ของชุมชน เช่น กิจกรรมเชิงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ทัวร์เล่าเรื่องประวัติศาสตร์ 3 ศาสนาในชุมชนกะตี่จิน กิจกรรมเวิร์กช็อปทำขนมฝรั่งเศสแบบดั้งเดิม เป็นต้น และ 3) การกำหนดเส้นทางท่องเที่ยว จากจุดแข็งด้านการเข้าถึงและสิ่งดึงดูดของพื้นที่ ได้มีการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการเดินชมโดยมีเส้นทางหลัก เช่น เส้นทางทัวร์วัฒนธรรม 3 ศาสนา วัดกัลยาณมิตร → ศาลเจ้าเทียนอันกง → โบสถ์ซางตากรู๊ส ฯลฯ ผสมผสานกับเส้นทางวิถีชีวิตและอาหารพื้นถิ่น บ้านขนมฝรั่งเศสจีน → พิพิธภัณฑ์บ้านกะตี่จิน → ร้านอาหารพื้นถิ่น เป็นต้น อีกทั้ง มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสบการณ์การท่องเที่ยวเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจัยด้าน การตระหนักรู้ และช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลที่น่าสนใจ ทีมวิจัยได้เสนอการใช้เทคโนโลยี เช่น การใช้ QR Code บริเวณจุดท่องเที่ยวสำคัญ เพื่อนำเสนอข้อมูลประวัติศาสตร์และเรื่องราวของสถานที่ ทีมวิจัยออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวชุมชนในย่านกะตี่จินภายใต้ชื่อ “จิตวิญญาณแห่งวัฒนธรรมชิโนโปรตุเกส (Spirit of Sino-Portuguese)” เป็นการท่องเที่ยวแบบ Walking Tour หนึ่งวันที่เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเยี่ยมชมโบราณสถาน การเข้าร่วมกิจกรรมพื้นบ้าน และการลิ้มลองอาหารท้องถิ่น นำเทคโนโลยี QR code มาใช้เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งการประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวผ่าน Google Form เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการเก็บข้อมูล

การออกแบบกิจกรรมครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มคุณค่าและความแตกต่างให้กับประสบการณ์การท่องเที่ยวในชุมชน โดยการเน้นจุดเด่นของสถานที่ต่าง ๆ ในย่านกะดีจีนและจัดกิจกรรมที่สร้างความประทับใจ เช่น การนำเสนอจุดไฮไลต์ของสถานที่ที่ไม่เป็นที่รู้จักมาก่อน รวมถึงกิจกรรมที่สะท้อนเอกลักษณ์ของชุมชน การนำระบบสารสนเทศมาใช้อำนวยความสะดวกและลดการใช้ทรัพยากร เช่น การสแกน QR Code แทนใบเยี่ยมชมสำหรับการเสียเที่ยว นอกจากนี้ทีมงานยังใช้ช่องทางการสื่อสารออนไลน์ เช่น Facebook, YouTube, TikTok และ Instagram ในการเผยแพร่ข้อมูลและกระตุ้นความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในย่านกะดีจีน โดยมีการติด #Hashtag ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการประสานงานกับแพลตฟอร์มด้านการท่องเที่ยวระดับสากล เช่น Booking.com, Agoda, Expedia, และ Traveloka เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ ทริปนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าร่วมสัมผัสวัฒนธรรมสยาม-โปรตุเกสอันเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนย่านกะดีจีน กิจกรรมทั้งหมดถูกออกแบบภายใต้แนวคิด Slow Life โดยกำหนดเวลาตั้งแต่ 8:30 น. ถึง 16:00 น. ตามเส้นทางท่องเที่ยวที่ระบุในแผนที่

ภาพที่ 2 โปรแกรมการท่องเที่ยวย่านกะดีจีน “จิตวิญญาณแห่งวัฒนธรรมชิโนโปรตุเกส”

- สถานที่และเส้นทางท่องเที่ยว
1. วัดกัลยาณมิตร
 2. ศาลเจ้าเทียนอันกง
 3. บ้านวินเซอร์
 4. โบสถ์ซางตาคู๊ต
ด้านหลังโบสถ์เป็นจุดทำ
กิจกรรม
 5. บ้านสกุลทอง
 6. ร้านขนมฝรั่งหลานแม่เป่า
 7. เรือจีนทนภาพ
 8. พิพิธภัณฑ์บ้านกุฎิจีนและ
ร้าน Window Kafae
 9. มัสยิดบางหลวง (สถานที่
นี้ไม่อยู่ในแผนการท่องเที่ยว)

ภาพที่ 3 แผนที่การท่องเที่ยว

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความสมดุลระหว่างการสร้างรายได้และการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมสำหรับย่านกะดีจีน จากผลการประเมินศักยภาพของย่านกะดีจีนโดยใช้กรอบแนวคิด 5As ที่วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อออกแบบแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่สมดุลระหว่างการสร้างรายได้และการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยใช้ "5Cs-โมเดลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน" เป็นกรอบแนวทางหลัก ซึ่งการนำผลการประเมินมาใช้สามารถดำเนินการได้ใน 5 ด้าน ดังนี้

3.1 การมีส่วนร่วมของชุมชน (Community Engagement) ผ่านกระบวนการพัฒนาจากข้อมูลจริง โดย 1) นำผลการประเมินไปหารือกับคนในชุมชน เพื่อสะท้อนความต้องการและข้อเสนอแนะจากชุมชน เช่น ปรับปรุงป้ายบอกทาง ปรับโครงสร้างการจัดการนักท่องเที่ยว และออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ชุมชน 2) กระจายบทบาทและผลประโยชน์ให้แก่คนในพื้นที่ โดยให้ชาวบ้านมีส่วนร่วมเป็นวิทยากรนำชม หรือเป็นผู้ให้บริการด้านอาหาร กิจกรรมงานฝีมือ และที่ปรึกษาในกระบวนการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยว และ 3) สร้างกลไกการติดตามและประเมินผลแบบมีส่วนร่วม เช่น การเก็บข้อมูลความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและการรับฟังความคิดเห็นจากชุมชนเป็นระยะ

3.2 การอนุรักษ์และสืบสานมรดกวัฒนธรรม (Cultural Heritage Conservation) ตามผลการวิเคราะห์จุดแข็งของพื้นที่ โดย 1) นำข้อมูลจากการประเมินจุดแข็งด้านมรดกวัฒนธรรม เช่น โบราณสถาน พิธีกรรม และอาหารท้องถิ่น มาจัดทำฐานข้อมูลมรดกวัฒนธรรมของย่านกะดีจีน 2) ออกแบบกิจกรรมท่องเที่ยวที่ช่วยรักษามรดกวัฒนธรรม เช่น การทำขนมฝรั่งกุฎิจีนแบบดั้งเดิม การศึกษาตลาดศิลปะบนสถาปัตยกรรมเก่าแก่ และ 3) ส่งเสริมการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ โดยดึงเยาวชนเข้ามาเป็นอาสาสมัคร หรือทำงานร่วมกับสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาสื่อดิจิทัล เช่น AR/VR ที่ช่วยถ่ายทอดเรื่องราวทางประวัติศาสตร์

3.3 การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism Development) บนพื้นฐานของข้อมูลเชิงลึก โดย 1) ออกแบบกิจกรรมโดยอิงผลการประเมินด้านสิ่งดึงดูดและกิจกรรม เช่น หากพบว่ากิจกรรมเชิงวัฒนธรรมได้รับความนิยมสูง ควรพัฒนาเวิร์กช็อปหรือการแสดงทางวัฒนธรรมเพิ่มเติม 2) นำผลการประเมินเรื่องความน่าสนใจของกิจกรรมมาปรับปรุง โดยอาจเพิ่มกิจกรรมแบบมีส่วนร่วม เช่น การลงมือทำอาหารพื้นถิ่น หรือการเรียนรู้ศิลปะหัตถกรรมของชุมชน และ 3) สร้างกิจกรรมหมุนเวียนตามฤดูกาล เพื่อให้ชุมชนสามารถบริหารทรัพยากรได้อย่างเหมาะสม เช่น การเยี่ยมชมเทศกาลประจำปีหรือการทำกิจกรรมเชื่อมโยงกับวันสำคัญของแต่ละวัฒนธรรม

3.4 การควบคุมกำลังการรองรับและการบริหารจัดการนักท่องเที่ยว (Carrying Capacity and Visitor Management) โดยอ้างอิงผลการประเมินการเข้าถึงและสิ่งอำนวยความสะดวก โดย 1) ใช้ผลการประเมินด้านการเข้าถึง เช่น ระยะทางและป้ายบอกทาง มาวางแผนเส้นทางกระจายการท่องเที่ยวเพื่อลดความแออัดของนักท่องเที่ยว 2) ใช้ข้อมูลจากการประเมินด้านสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำและพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยว เพื่อนำไปปรับปรุงจุดบริการให้เพียงพอ และ 3) กำหนดขีดความสามารถรองรับนักท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวในช่วงเวลาต่าง ๆ และจัดทำมาตรการควบคุม เช่น ระบบการจองล่วงหน้า หรือการกำหนดรอบการเข้าชม

3.5 การสร้างความร่วมมือและเครือข่าย (Collaboration and Networking) เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ โดย 1) ใช้ผลการประเมินด้านการตระหนักรู้ (Awareness) เพื่อแสวงหาความร่วมมือกับภาครัฐและภาคเอกชนในการประชาสัมพันธ์พื้นที่ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น 2) สร้างเครือข่ายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับชุมชนอื่น เพื่อพัฒนามาตรฐานการจัดการการท่องเที่ยว เช่น การนำแนวทางจากชุมชนท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จมาปรับใช้ และ 3) พัฒนาความร่วมมือกับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว เพื่อออกแบบโปรแกรมที่สามารถดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

สรุป 5Cs-โมเดลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน ได้ถูกออกแบบให้สามารถประยุกต์ใช้ได้จริงบนพื้นฐานของ ผลการประเมินศักยภาพพื้นที่ย่านกะดีจีน โดยมุ่งเน้นให้เกิดสมดุลระหว่าง การสร้างรายได้ การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนา แนวทางการท่องเที่ยวที่มีส่วนร่วมของชุมชน สร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าแก่ผู้มาเยือน และช่วยรักษาเอกลักษณ์ของย่านกะดีจีนให้คงอยู่ต่อไปในระยะยาว

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์สำหรับย่านกะดีจีน โดยเริ่มจากการประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยวตามปัจจัย 5 ด้าน ผลการประเมินชี้ให้เห็นว่าย่านกะดีจีนมีศักยภาพสูงในด้านการดึงดูดจากการมีทรัพยากรทางวัฒนธรรมและมรดกภูมิปัญญาที่หลากหลาย และด้านกิจกรรมที่สามารถออกแบบได้อย่างน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม ยังมีจุดอ่อนในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Sukri (2020) ที่พบว่าการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นสิ่งจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวของชุมชนกะดีจีน จากนั้น คณะผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมเพื่อเพิ่มคุณค่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยเน้นการสร้างประสบการณ์แปลกใหม่ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนที่หลากหลายซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่มุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่นักท่องเที่ยว (Richards, 2006) นอกจากนี้ ยังมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการและสร้างความน่าสนใจให้แก่การท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวสมัยใหม่ที่ผสมผสานเทคโนโลยีเข้ากับการท่องเที่ยวเพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดียิ่งขึ้น (Buhalis & Amaranggana, 2013) สำหรับแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างย่านกะดีจีนกับชุมชนข้างเคียงจะช่วยเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว เนื่องจากการรวมกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวจะสามารถดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวได้มากกว่าการเป็นแหล่งเดี่ยวซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Kapiki (2012) นอกจากนี้ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องน้ำสาธารณะที่สะอาด ทางเดินที่มีหลังคาหรือร่มเงา เป็นต้น จะเป็นการเพิ่มศักยภาพการรองรับนักท่องเที่ยวของพื้นที่ได้ดียิ่งขึ้น คณะผู้วิจัยเสนอว่าควรมีการดำเนินงานต่อยอดจากการศึกษารั้งนี้ โดยชุมชนควรนำแนวทางการออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวและข้อเสนอแนะด้านการบริหารจัดการไปปรับใช้จริง

พร้อมทั้งมีการประเมินผลหลังการดำเนินงานเพื่อให้ได้องค์ความรู้เพิ่มเติมสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนในพื้นที่อื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การพัฒนาโปรแกรมนำเที่ยวทดลองและประเมินผล ชุมชนย่านกะดีจีนควรนำแนวทางการออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่ได้จากการวิจัยนี้มาปรับใช้ โดยเริ่มจากการจัดทำโปรแกรมนำเที่ยวทดลองเป็นระยะเวลา 3-6 เดือน โดยเชิญกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติที่สนใจวัฒนธรรม กลุ่มนักศึกษา และบุคคลทั่วไป มาทดลองเข้าร่วมกิจกรรม จัดทำแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อประเมินความพึงพอใจ และข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยว พร้อมรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน และปัญหาที่พบ เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงโปรแกรม เช่น การปรับเปลี่ยนลำดับกิจกรรมให้เหมาะสมขึ้น เพิ่มหรือปรับปรุงข้อมูลที่นำเสนอให้น่าสนใจ และปรับค่าใช้จ่ายให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภาครัฐและเอกชนควรร่วมมือกันในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น เช่น การจัดสร้างและดูแลห้องน้ำสาธารณะที่สะอาดและเพียงพอต่อปริมาณนักท่องเที่ยว การเพิ่มจุดนั่งพักและร่มเงาตลอดเส้นทางเดินเที่ยว การปรับปรุงป้ายบอกทางและป้ายให้ข้อมูลโดยใช้ภาษาไทย อังกฤษ และจีนเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจและการกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวในย่านกะดีจีนหลังจากที่มีการนำผลการวิจัยนี้ไปปฏิบัติจริงแล้ว เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป

2. ควรมีการศึกษาแนวทางการสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชน

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนในย่านกะดีจีนกับพื้นที่อื่น ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์หาจุดเด่นและโอกาสในการพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ร่วมกัน

References

- Buhalis, D., & Amaranggana, A. (2013). *Smart tourism destinations*. In *Information and communication technologies in tourism 2014: Proceedings of the international conference in Dublin, Ireland, January 21-24, 2014* (pp. 553-564). Springer International Publishing.
- Chen, F., Ludwig, C., & Sykes, O. (2021). Heritage conservation through planning: a comparison of policies and principles in England and China. *Planning Practice & Research*, 36(5), 578-601.
- Duxbury, N., & Campbell, H. (2011). Developing and revitalizing rural communities through arts and creativity: A literature review. *The Creative City Network of Canada*.
- Goodwin, H., & Santilli, R. (2009). Community-based tourism: a success? *ICRT Occasional Paper*, 11.
- Kapiki, S. (2012). Quality management in tourism and hospitality: An exploratory study among tourism stakeholders. *International Journal of Economic Practices and Theories*, 2(2), 53-61.

- Lertkultanon, Y. ., Chatawanich, M. ., Chatawanich, S. ., & Montreesuksirikul , K. . (2023). The 9As Strategy for Sustainable Management of Man-Made Attractions: a Case Study of Ba Na Hills, Vietnam. *Dusit Thani College Journal*, 17(2), 181–194. Retrieved from <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/journaldtc/article/view/269368>
- Pongajarn, C. (2017). Tourism destination development in Thailand (Doctoral dissertation, Wageningen University and Research).
- Raymond, C. (2007). Creative Tourism New Zealand: The practical challenges of developing creative tourism. In G. Richards & J. Wilson (Eds.), *Tourism, creativity and development* (pp. 145-157). Routledge.
- Richards, G., & Wilson, J. (2006). Developing creativity in tourist experiences: A solution to the serial reproduction of culture? *Tourism Management*, 27(6), 1209-1223
- Royal Thai Government. (2024). Thailand... Worth Visiting. Retrieved from <https://www.thaigov.go.th/news/contents/details/91365>
- Salazar, N. B. (2012). Community-based cultural tourism: Issues, threats and opportunities. *Journal of Sustainable Tourism*, 20(1), 9-22. <https://doi.org/10.1080/09669582.2011.596279>
- Suksri, P. (2020). The heritage significance and tourism potential of Kudeejeen community, Bangkok. *Journal of Cultural Heritage Management and Sustainable Development*, 10(4), 327–345. <https://doi.org/10.1108/JCHMSD-12-2019-0158>
- Tan SiowKian, T. S., Tan SiowHooi, T. S., Luh DingBang, L. D., & Kung ShiannFar, K. S. (2016). *Understanding tourist perspectives in creative tourism*.
- Vengesai, S. (2003). A conceptual model of tourism destination competitiveness and attractiveness. *ANZMAC Conference Proceedings*. Australian & New Zealand Marketing Academy.